

Proč ptačí? No páč se teď fšécko podřizuje ptícím.

Začalo to už minulou neděli, kdy jsem se snažila domluvit dvěma opeřencům z rodu vrabčákůch, aby si dali laskavě pauzičku a ještě zůstali v budce pod střechou do té doby, než my odjedeme. A slibovala jsem jim, že se tentokrát vypravíme brzo. Marný. Spratek pernatěj na mě dycinky příšerňácky zapípal a vyklonil se ešče víc a zarazil se až vo přežranej pupek. Pak už jsem mu i vyhrožovala a snažila se mu vysvětlit, že je to pro jeho dobro, když vypadne z budky o něco pozdějš, neb se nám tu pohybuje flekatej poděs a mohlo by ho to největší pravděpodobností stát jeho velmi krátký život. Sice zalezl, ale to jen proto, aby udělal místo svému sourozenci. Kterej se vykláněl tak dlouho až to událo puf a vrabčák vypadnul ven.

No bezva! Aby toho nebylo málo, ozvalo se druhý puuuf a vypadnul i ten co mi tak hrozně nadával. Supr, takže tu máme jednoho flekatýho blbečka, kterýho baví honit všechno co se pohne, a dva pernatý blbečky, který ještě neovládaj svoje tělo. Ovšem pernatý blbecci na tom jsou mozkově evidentně mnohem líp než ten flekatej a tak se kupodivu nerozhlíželi a rychle se uklidili do rohu zahrady mezi hustý jedličky a tam si rajtovali. Tím pádem jsme měli jasno, kam nepouštět Tali, a bohužel ani Štajníka. Ten by jim sice nic neudělal a bavilo by ho se s nima kamarádit, ale jeho zájem by ji natuty přilákal. Byla jsem šťastná, když jsem při odjezdu mohla konstatovat, že to oba ti malí smradoši dali a podařilo se, že bez úhony.

Tuten víkend byl zase prodlouženej, páč mělo být hezky a zásobička volna ještě je, takže proč si to neprodloužit. Čtvrtek komentovat nebudu, protože to se Tali zase hodila do režimu, kde byste ji mít prostě nechtěli. Jasně, že už to není to, co dřív, ale krucinál, proč musí někdy takhle spratkovat, že jo. No ale od pátečního rána už to zasejc bylo moc fajn, ale to nechám na jindy, teď tu máme ptačí téma.

Ono teda jsem si vlastně uvědomila, že my těm ptáčkům náš pobyt podřizujeme značně. A to nejen v době, když vyletují mláďata, kdy jsme museli začít být ostražití už s příchodem Bubrdlíný. Páč ta byla taky velkolovkyně. Nicméně tam se to lovení podařilo dostat pod kontrolu. Minimálně v mojí přítomnosti. Ručku bych za ní úplně do ohýnku nestrčila, že když tam nebudu a něco bude poskakovat po trávě, že jí to nepřemůže. Ale jak říkám, v mojí přítomnosti jsem jí věřit mohla a taky hrál do karet věk, kdy ty oči byly přece jen jiný, než má mladá tyranosauří obluda □ □ Ale stisk měly a mají obě velmi rychlej a taky vydatnej, to

teda jo.

Nicméně ještě než se vůbec nějaký to ptáče někde vyklube, máme my už trochu problém. Protože to si zpravidla minimálně jeden ptačí párek vybere k hnízdění místo, kde my se pohybujeme a tím pádem můžeme hnízdícího rodiče vyplašit. Jako letos. Pán a paní Červenkovi. Vybrali si naprosto idiot...promiňte, z jejich pohledu asi ideální místo. V altánu na zemi, za kotlem se šiškami. A hned vedle schodů do altánu. S tím, že za rohem je vchod do sklepa a plechový dveře, který dost rachotěj, když je nezavřete nějak ohleduplně. Mno. Takže - dobře, pokud si to člověk uvědomil, tak s nima netřísknul, ale zavřel je nějak jako potichu, aby je nevyplašil. Ale - chodte do altánu, když víte, že tam na podlaze sedí statečnej malinkej ptáček, kterej tam zahřívá a chrání svoje budoucí potomstvo. A co jen chodte! My tam potřebovali uskladnit dřevo, který Brtník řezal. Takže to byla vždycky velkoakcička a na etapy. Abychom ji moc nevyplašili. Paní Červenkovou. Zadařilo se a z vajíček vyseděla čtyři prtky holoprtky.

No ale to nejsou jen Červenkovi. Voni třeba taky Brabčákovi nám dávaj zabrat. Protože to si chcete sednout na zápraží se snídání a..... „Žiš tady nemůžem! Voni už krměj a bojej se do budky. Dem!“ a přesuneme se do baráku. Když si pak chcete dát kafe a posedět si na trávníku pod starou břízou, na který visí budka, tak se za chvíli ozve tak nas..... rozčilený čírikání, že se zase zahanbeně zvednete a odkráčíte s tím hrnkem někam do kšá, páč mladý maj přece hlad a my tam zase překážíme... Takže zahradu máme sice obří, ale v některých obdobích je nám tak říkajíc k prdu □ □ . Ne to trochu zveličuju, to místo se najde, ale občas se hledá blbě, že jo, když ty budky máme na vícero místech a navíc nejde jen o budky. Takže pak si sice třeba chcete posedět ve stínu stromů, ale místo toho se pečete na sluníčku, protože tam zrovna je jediný místo, kde momentálně nikdo nezaložil rodinu. Sice se kocháte pohledem na jezírko, ale je vám takový vedro, že se rosíte jak sklenice pivní ,čerstvě natočená □ .

Každopádně to není to nejhorší období, To přichází právě s tím, jak mrňousové vyletují, či spíš tak jako vypadávají z hnízda □ . Doposud to ale nikdy nebylo tak adrenalinový, jako s Tali. Takže když jsme zjistili, že paní Pěničková skutečně v tom malým stolníku uprostřed záhonu před domem odchovala úspěšně svou první letošní snůšku, byla to sice radost, ale od určitýho momentu spíš tak jako starost. Tím momentem byl tenhle pátek. Do té doby byla tak naprosto nenápadná, že jsme si nebyli jistí, jestli tam fakt bivakuje. Teď naopak byla

značně viditelná. Pravděpodobně proto, že nestíhala uhlídat svou rozvernou mládež. A taky ji dostatečně nakrmit. Frekvence vletů a průletů keřem byla veliká a jindy zcela nehybně a stoicky stojící keř při tom působil dosti neobvykle. Pernatá mládež pravděpodobně už posedávala po větvičkách a tak kdykoliv tam jejich máteř zalítla a zamiřila k některému s nich, vypadlo to, jak když do keříku pustíte életrickej proud. Větvičky se vždycky roztrásly. Bylo to tak komický, že jsem se tomu smála nahlas.

Pak ovšem Brtník viděl milou mládež rajtovat v záhonku a to už tak komický nebylo. Páč bylo naopak jasné, že se brzo vydají i tak trochu jako dál. Dozor se značně zpřísnil. A dobře jsme udělali. Páč jsem zrovna v ten pravej moment byla na zápaží a najednou mi kolem kotníků profordil nějakej uhlík takovej - mládě paní Pěničková □ . Ve stejnej moment si ho ovšem všimnul i jeden z ohaříků..... našťestí Rumíček to byl. Ale i tak jsem ho musela vykýblovat do kšá, protože se k němu nadšeně hrunul a nebylo nutný, aby si toho zrovinka všimnula jeho flekatá parťačka. Kdepak, kdepak, kdepááák, takže jsem ho ohoukla, stejně jako Brntíka chuderu, páč se mi jevil jako pomalej, než se k tomu odchytu dostavil, zatímco já blokovala štekavce. Drapnul milej uhlík do dlaní a přetransportoval ho zpátky do tavníku. Tohle dobrodružo pravděpodobně milýmu výletníkovi stačilo a možná i poučilo jeho soukmenovce, takže se už žádněj další výlet nekonal.

Ale tak ono stačilo to, že po trávníku vedle poskakovala celý dny pilně paní Kosová, kterážto tam vybírala žížaly a pravděpodobně v hustým zimolezu krmila zase svoje potomstvo. Paní Kosová je nejspíš dost dobrodružka, která se s ničím moc nemaže a rajtuje si tam po zemi bez ohledu na to, že jsme tam my. Jediný, co jí trochu drží zpátky jsou ti psi. Když byla dole v rokli a Brtník tam sekal trávu, dělala mu tam milou společnost celou tu dobu a pohybovala se v jeho těsný blízkosti, v podstatě by se dalo říct, že mu chodila skorem u nohy □ . Stopro z vděčnosti, že jí sekáním značně usnadnil shánění obživy.

No tak pro tentokrát se nám podařilo uhájit čistý konto. Když teda nebudu brát v potaz to, že v sobotu ráno Tali radostně běžela za kosáčetem a plácla ho tlapou do trávy. Našťestí se nestalo nic. K mýmu velkómu překvapení teda, protože mně malý ptáče přijde velmi rozbitný na to, jak ho ta kunhůta asi majzla. Asi měkkej pažit zapracoval.

A teď s napětím očekávám teda víkend příští. Protože to už asi přijde řada na mladý Červenkovi a ti mají sakra blbou startovní pozici. Když to vezmou z hnízda rovnou dolů, mají

to sice nízko a nenatlučou si moc, ale je to rovnou, ale fakt rovnou v naší blízkosti a dosahu pohybu psů, kterému se tam nedá úplně moc dobře zabránit. Moc moc a nejvíc bych si přála, aby se dali do pohybu dřív, než bude víkend. Sice přijdem o záběry v přímým přenosu, který bývají zajímavý, ale to klidně oželím. Tak držte palce.